

Hồi 37

Nghĩa Bất Khước Từ

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:
- Tôn giá chó thối mắc điều này làm gì!

Công Tôn đại nương xúc động nói:

- Trần thiếu hiệp và hai lão nhi này là đồng phe chẳng?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Tại hạ không hề quen biết hai vị lão tiền bối này bao giờ!

Công Tôn đại nương nói:

- Thế tại sao thiếu hiệp lại xuất hiện nơi đây?

Trần Gia Lân thản nhiên nói:

- Ngẫu nhiên hội ngộ thế thôi!

Công Tôn đại nương lạnh lùng nói:

- Trần thiếu hiệp, chốn thiên hạ này làm gì có chuyện ngẫu nhiên đến thế! Người cũng chó giả dạng che giấu làm gì, món đồ người cầm trong tay chính là vật của bản môn, chủ nhân có nghiêm lệnh quyết phải thu hồi, xin giao lại cho ta vậy!

Mạc Phụ Song Hùng tỏ vẻ ngạc nhiên không hiểu gì hết.

Trần Gia Lân giật mình nhủ thầm: "Phải rồi, Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Bà Dương phu nhân không còn sai nữa, bằng không y chẳng khi nào phái người đi tìm kiếm mình và đòi lấy lại hai chiếc đầu người này! Nhưng hình như không phải thế, lúc này Công Tôn đại nương từng đề cập một cô gái hát dạo bị giết chết tại bến sông, y đã đòi Mạc Phụ Song Hùng trả lại món đồ của chính cô gái hát dạo bị giết đã đánh mất..."

Hắn suy nghĩ đến đây, buột miệng nói:

- Tôn giá có biết tại hạ đang xách vật gì trong tay không?

Công Tôn đại nương chẳng cần suy nghĩ chút nào đã trả lời ngay:

- Hai cái hộp gỗ!

Trần Gia Lân nghe nói thế bát giác lại giật nảy người lên, đối phương không nói sai chút nào, rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy?

Thế rồi hắn lại hỏi tiếp:

- Quý chủ nhân là ai?

Công Tôn đại nương lắc đầu nói:

- Thành thật cáo lỗi, bản nhân không thể phụng cáo điều này.

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm nói:

- Có phải quý chủ nhân là Bà Dương phu nhân không?

Công Tôn đại nương nói giọng cương quyết:

- Không phải!

Nếu chủ nhân đối phương không phải là Bà Dương phu nhân thì tình hình lại càng phức tạp hơn nữa, Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó nói tiếp:

- Quý chủ nhân tìm tại hạ có việc chi chăng?

Công Tôn đại nương nói:

- Hãy giải quyết xong việc trước mắt đã!

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Giải quyết bằng cách nào đây?

Công Tôn đại nương nói giọng lạnh lùng như tiền:

- Mạc Phụ Song Hùng sát hại đệ tử bản môn, phải chịu chế tài, này tôn giả, hãy lập tức chấp hành!

Huyết Thần Đông Phương Vũ khẽ hất trượng lướt tới...

Mạc Phụ Song Hùng song song vung kiếm cầm trên tay, mặt mày trầm nặng, vì có Trần Gia Lân tại đây, nên hai lão đã có vẻ mạnh dạn một chút, không còn hoảng sợ như lúc nãy nữa.

Trần Gia Lân bước tới hai bước đứng ngay trước mặt Mạc Phụ Song Hùng, la lớn:

- Hãy dừng tay lại nào!

Huyết Thần Đông Phương Vũ giơ quả trượng lên cao, đưa cặp mắt sáng như máu tươi chăm chăm nhìn vào mặt Trần Gia Lân.

Công Tôn đại nương cầm phần găm thét:

- Này Ngư Lang, ngươi chớ quên lời khuyên bảo mà bản sứ giả đã nói với ngươi trước kia, Mẫu Đơn lệnh xuất hiện tại đây, không có bất cứ một được phá hoại tôn nghiêm của Mẫu Đơn lệnh, nếu ngươi bướng bỉnh quá thế, thì bản sứ giả không thể che chở ngươi nữa.

Trần Gia Lân rút kiếm ra khỏi bao, trầm giọng:

- Tại hạ không cần ai che chở hết!

Công Tôn đại nương giận dữ gầm lên:

- Ngươi dám cản trở kim lệnh chăng?

Trần Gia Lân lên tiếng phản kháng nói:

- Mặc tôn giá nói sao cũng được, tại hạ thì cấm không được giết người!

Huyết Thần Đông Phương Vũ đưa mắt liếc nhìn Công Tôn đại nương một cái, sau đó vung gậy quét ra phía trước mạnh như vũ bão.

Trường kiếm thuộc binh khí nhẹ bất tiện dụng cứng cùng với quả trượng là một loại binh khí nặng, Trần Gia Lân là cao đồ của danh sư, nên phản ứng thần tốc, hấn đảo mình tránh né quả trượng nhanh như cắt, đồng thời lướt sang bên cạnh Huyết Thần, tấn công một kiếm chính xác, thần tốc và cay độc vô cùng.

Mặc dù Huyết Thần sử dụng chiến thuật đánh mạnh, nhưng công lực lão đạt đến một cảnh giới cao nên đã thu phát theo ý muốn. Thấy rằng tưởng không thể thu hồi quả pháp, thế nhưng quả trượng vừa đánh tới nửa chừng đã quét ngược trở về nhanh như chớp, chắc ở chốn giang hồ này không ai có thể biến chiêu nhanh đến thế nữa.

Trần Gia Lân lập tức cúi người xuống, lấy hai mũi chân nhún trên đất một cái, tức thì bay vọt lên trên, bóng gậy quơ vào hư không.

Trần Gia Lân nhủ thầm: "Nếu muốn cứu Mạc Phụ Song Hùng thì quyết phải chế địch trước đã, nhưng đối thủ này lợi hại hết sức, hơn nữa còn một Công Tôn đại nương đứng ở bên cạnh đứng nhìn, có ai bảo đảm rằng y chẳng xuất thủ, thế rồi hấn đàng tấn công một cú tuyệt chiêu của sư môn ra, và cũng tức là chiêu sát thủ Vạn Phương Cũng Phục đã oai chấn thiên hạ võ lâm của sư phụ Nhất Kiếm Định Càn Khôn, chiêu kiếm này có thể công kích vào bất cứ vị trí nào của kẻ địch.

Ánh kiếm thấp thoáng chớp nhanh một cái, Huyết Thần liền cảm thấy quả trượng trong tay không thể tấn công ra nữa, trong tiếng kêu thất kinh lão té văng ra sau tám thước, ngực áo lão bị rách toét hai đường dài.

Trần Gia Lân lập tức quay sang nói với Mạc Phụ Song Hùng rằng:

- Hai vị rời khỏi đây ngay!

Lạ lùng thay, Mạc Phụ Song Hùng cứ trợn mắt ngẩn người ra tại chỗ không có phản ứng gì hết.

Trần Gia Lân lập tức lập lại lần nữa:

- Hai vị hãy cấp tốc rời khỏi đây nào!

Kêu bạch hai tiếng, Mạc Phụ Song Hùng bỗng nhiên té ngã ra đất không còn động đậy được nữa.

Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng, không cần phải nói cũng biết Công Tôn đại nương đã âm thầm hạ độc thủ rồi, vì tại hiện trường này không còn ai hết, nhưng chẳng biết y sử dụng thủ pháp độc hại thế nào mà lại hủy diệt Mạc Phụ Song Hùng trong tình huống không nghe thấy động tịnh gì cả?

Thế rồi Trần Gia Lân đảo mắt liếc nhìn đôi phương, buột miệng nói:

- Chính tôn giá hạ thủ đó ư?

Công Tôn đại nương lạnh lùng nói:

- Không bất cứ một ai có thể chống lại Mẫu Đơn lệnh được hết!

Huyết Thần Đông Phương Vũ cầm quả trượng đứng yên tại chỗ, cặp mắt sáng như điện.

Trần Gia Lân vốn quyết tâm cứu Mạc Phụ Song Hùng, cuối cùng vẫn không thể cứu được họ, tức thì lửa giận trong lòng sôi lên sùng sục. Hắn hất kiếm quay nửa người nhìn Công Tôn đại nương phùng mang trợn mắt nói:

- Tôn giá giết người không phải trả giá sao?

Công Tôn đại nương lạnh lùng nói:

- Nay Ngư Lang, người mãi phá hoại hành động bản môn, có cảm thấy quá đáng không? Nếu chủ nhân chẳng chiều cố người, bọn này có thể giết người bất cứ lúc nào cũng được, bây giờ hãy giao hộp gỗ cho bản sứ giả...

Trần Gia Lân cảm phần nói:

- Tại sao phải giao cho ngươi?

Công Tôn đại nương lạnh lùng nói:

- Đây là vật của bản môn chứ không phải của ngươi.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Nếu ngươi có bản lãnh giết chết ta, thì ngươi cứ việc lấy hộp gỗ đi tự nhiên thôi.

Công Tôn đại nương nổi giận ùng ùng nói:

- Ngươi lang, muốn giết ngươi thì dễ thôi, ngươi chớ có cưỡng ép bọn ta ra tay đấy?

Trần Gia Lân nói:

- Không phải cưỡng ép ngươi đâu, ta vốn muốn giết chết ngươi đấy!

Công Tôn đại nương cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Xem ai sẽ giết ai, lát nữa sẽ biết, bây giờ ngươi giao hộp gỗ ra trước...

Trần Gia Lân không đợi đối phương nói hết lời, lên tiếng nói giọng cương quyết:

- Phải giải quyết ngay bây giờ, ta không còn thì giờ rảnh nữa.

Huyết Thần Đông Phương Vũ kêu hừ một tiếng cầm gậy từ từ tiến tới.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường lại trở nên khẩn trương lần nữa. Chẳng ai nói với nhau lời nào...

Công Tôn đại nương sau khi suy nghĩ giây lát nói:

- Này Ngươi Lang, ngươi hãy theo ta đến gặp chủ nhân, nếu ngươi không phục, có thể trực tiếp giải quyết với chủ nhân của ta, như vậy được chứ?

Trần Gia Lân nghĩ bụng: "Thế cũng được, nhân dịp này làm sáng tỏ nghi vấn mình đã thắc mắc trong hai năm nay, thử xem Mẫu Đơn lệnh chủ là ai?"

Thế rồi hần hạ kiếm xuống nói:

- Hiện giờ quý chủ nhân ở đâu?

Công Tôn đại nương trầm ngâm giây lát nói:

- Ngươi cứ việc đi theo ta, trong vòng ba ngày sẽ đến ngay!

Trần Gia Lân cau mày nói:

- Người nói sao? Phải mất ba ngày trời ư? Bây giờ tại hạ đang có việc gấp không thể đi theo người.

Công Tôn đại nương nói:

- Có phải bận về hai cái hộp gỗ này chẳng?

Trần Gia Luân gật đầu nói:

- Đúng thế!

Công Tôn đại nương trầm giọng nói:

- Ngươi Lang, bằng bất cứ giá nào bán sứ giả không thể nào để người mang hai cái hộp gỗ này đi đâu hết.

Trần Gia Luân lại nổi giận lên lần nữa, lạnh lùng nói:

- Nói quanh co cuối cùng rồi người cũng chỉ vì hai cái hộp gỗ này?

Công Tôn đại nương gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Luân nghĩ bụng: "Thế thì lạ lùng thật, chẳng lẽ chính Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng chịu sự sai khiến của Mẫu Đơn lệnh chủ, chính Mẫu Đơn lệnh chủ đã ra lệnh giết người ư?"

Hắn suy nghĩ đến đây, trầm giọng nói:

- Ta lấy được hai hộp gỗ này từ Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây đã ba ngày, có thật đúng là vật mà các người muốn tìm đó không?

Công Tôn đại nương thất kinh nói:

- Nói sao? Người lấy từ Hoa Nguyệt Biệt Trang cách đây ba ngày trước ư?

- Đúng thế!

- Không thể được...

- Tại sao không thể được...

- Vì thời gian và địa điểm không đúng.

Trần Gia Luân sự như hiểu ra điều gì nói:

- Có lẽ đây không phải là vật các người muốn tìm...

Công Tôn đại nương thắc mắc nói:

- Nhưng mà người và Mạc Phụ Song Hùng là một phe...

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Ai nói rằng bọn ta là một phe? Ta đã bảo rằng ngẫu nhiên hội ngộ kia mà.

Công Tôn đại nương vẫn nghi ngờ nói:

- Chốn thiên hạ này làm gì có việc trùng hợp đến thế, đồng thời người lại mang theo hai cái hộp gỗ như vậy?

Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ các người cũng đang tìm hai cái hộp gỗ sao?

- Đúng thế!

- Cũng dùng vải đỏ bao lại như vậy sao?

- Thế thì không phải.

- Nếu tôn gia nói vậy, thì đây không phải là món đồ mà các người muốn tìm rồi! Vấn đề quan trọng không phải là dùng loại vải gì gói ở bên ngoài, mà là món đồ đựng trong hộp. Rốt cuộc bên trong đựng thứ gì vậy?

Công Tôn đại nương trầm tư giây lát, nói:

- Nếu muốn giải quyết vấn đề, hãy mở nắp hộp ra chứng thật xem nào.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Nếu tại hạ không bằng lòng thì sao?

- Thế thì vấn đề vẫn xem như chưa được giải quyết!

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Được, tôn giá cứ xem đi!

Hắn nghĩ rằng nếu quả thực hai chiếc đầu người của vợ chồng nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng đúng là vật mà đối phương đang tìm, thì chứng minh được hai việc: "Đối phương là người hạ lệnh giết người, thứ hai là Hoa Nguyệt Biệt Trang cũng phụ thuộc và môn phái thần bí này, có lẽ Biệt Trang chính là một phân đà cũng nên".

Thế rồi, hắn đặt hai hộp gỗ xuống gỡ nút vải đỏ ra và mở nắp hộp đó luôn, sau đó hắn lùi ra phía sau hai bước nói:

- Tôn giá cứ việc xem đi!

Trong lòng hấn quyết định rồi, nếu Công Tôn đại nương gạt đầu nhìn nhận là hấn xuất thủ giết người ngay.

Công Tôn đại nương tiến tới một bước gỡ vải đầu ra xem, tức thì thụt lùi lại phía sau ba bước liền, hốt hải nói:

- A! Là hai chiếc đầu người?

Trần Gia Lân cầm kiếm chuẩn bị xuất thủ, nói giọng lạnh lùng:

- Đúng thế, là hai chiếc đầu người, có sao không?

Công Tôn đại nương hồ thẹn nói:

- Đây là một sự hiểu lầm, vật mà bọn này muốn tìm kiếm không phải hai chiếc đầu người này.

Trần Gia Lân thở phào một cái nói:

- Tôn giá hài lòng rồi chứ?

Công Tôn đại nương ngẩn người trong giây lát, giậm chân nói:

- Tiếc rằng đã giết chết Mạc Phụ Song Hùng!

Huyết Thần Đông Phương Vũ bỗng lên tiếng nói giọng lạnh lùng:

- Bây giờ phải làm thế nào đây?

Công Tôn đại nương suy nghĩ giây lát nói:

- đành phải tìm cách khác thám thính thôi, tôn giá cứ đi tự nhiên!

Huyết Thần Đông Phương Vũ đưa mắt chăm chăm nhìn Trần Gia Lân một cái, sau đó phi thân nhảy lên mái nhà chạy mất dạng luôn.

Công Tôn đại nương đưa mắt nhìn Trần Gia Lân nói:

- Nay Trần thiếu hiệp, chúng ta cứ bình tĩnh đàm phán xem nào, công việc của người phải mất khoảng bao lâu mới xong?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, rồi nói:

- Khó nói lắm, ít nhất cũng phải khoảng mười ngày, có sao chẳng?

Công Tôn đại nương trầm tư một hồi, sau đó nói:

- Bây giờ thế này, chờ khi nào người xong việc, mời người đến Tịnh An thành, ắt có người ra tiếp đón thiếu hiệp đến gặp chủ nhân của bọn này.

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Được thế nhưng vừa rồi tôn giá bất kể tại hạ đã ra tay ngăn cản, dám âm thầm hạ độc thủ sát hại Mạc Phụ Song Hùng, việc này chưa xong đâu, sớm muộn gì tại hạ phải thanh toán...

Công Tôn đại nương trầm giọng nói:

- Tùy thiếu hiệp muốn tính sao cũng được, bản sứ giả sẵn sàng hầu giáo. Hẹn dịp sau gặp lại!

Nói xong, đảo mình thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Trống điểm canh hai, thì Trần Gia Lân vừa tới thành Phủ Châu.

Xe ngựa vẫn đậu dài trước cửa Nghênh Tân quán như mọi khi.

Trần Gia Lân đứng ở đằng xa cứ do dự bất quyết, quả thực hắn chẳng muốn tìm Vũ Diễm Hoa chút nào, thế nhưng vì truy tầm hung thủ hắn lại quyết phải tìm nàng. Qua kinh nghiệm hắn tìm ái thê trong hai năm trước, nếu không có manh mối đáng tin cậy, muốn tìm một người ở chốn giang hồ rất khó khăn, chẳng khác gì mò kim đáy bể. Mặc dù Vũ Diễm Hoa đã chưa chắc bằng lòng cung cấp ít manh mối cho hắn, nhưng nàng vẫn là đối tượng duy nhất để mình hỏi thăm được chú manh mối, nên hắn không thể bỏ lỡ đường dây này.

Trần Gia Lân vẫn còn đứng tại chỗ, hắn chưa lấy được can đảm để bước vào Nghênh Tân quán.

Thình lình...

Hắn phát hiện có hai đạo nhân quan kỳ lạ đang chăm chăm nhìn vào người hắn, hắn đảo mắt nhìn tới trước bất giác lấy làm xúc động và mừng rỡ, đối phương chính là Vũ Diễm Hoa mà hắn đang muốn tìm kiếm chứ không còn ai xa lạ nữa.

Hơn hai năm không gặp nàng, nàng vẫn xinh đẹp không hề thay đổi gì cả, có điều là hai mắt chan chứa những nỗi tình u oán.

Trần Gia Lân ngẩn người trong giây lát, sau đó rảo bước chạy tới, khẽ gọi một tiếng:

- Hoa muội, không ngờ chúng ta lại được hội ngộ nữa...

Hai mắt Vũ Diễm Hoa ửng đỏ, cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng, nói giọng u oán:

- Lân ca, việc quá khứ đã trôi qua rồi, chàng... chớ đến tìm ta làm gì nữa!

Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Diễm Hoa lắc đầu không nói gì hết, cất bước rời khỏi ngay.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>